

Francesca Llopis transita amb llibertat entre la pintura i el vídeo a la Fundació Espais de Girona

Com pintar un vídeo

Francesca Llopis

Fundació Espais, Girona

Del 15 de setembre al 21 d'octubre

Eudald Camps

Francesca Llopis va iniciar la seva trajectòria artística a la dècada dels vuitanta, és a dir, un moment d'optimisme marcat per les promeses del canvi polític, per l'eufòria econòmica i per la megalomania de les institucions culturals. Els seixanta i els setanta eren vistos —esbiaixadament o no— com uns anys que havien estat a punt d'aniquilar el mercat per culpa de la seva excessiva conceptualització, per la seva filiació política, pel seu compromís entès per a molts com a metaartístic o, més encara, directament com a no artístic; Escrivien J. M. Bonet, A González i F. Rivas, el 1979, en un catàleg per a la madrilenya galeria Juana Mordó: «*Los artistas de los setenta se olvidaron de la pintura [...] Ahora que afortunadamente no está de moda el arte político, es urgente replantear la política del arte. Ahora que la política no se hace en la tela, es urgente replantear la política que se hace en la entretela...*» O, dit d'una altra manera: calia retornar a un tipus d'obra d'art que només se celebrés a ella mateixa, que recuperés al subjecte-artista com a garant darrer de la seva vàlua, suposant que existís alguna cosa similar (no hem d'oblidar que ARCO neix el 1982). Pintura, fos del tipus que fos, però no instrumentalitzada pel poder, podria ser l'eslògan d'aquells daurats vuitanta que van veure ecllosionar o consolidar-se figures com Barceló, Broto o Campano.

Francesca Llopis va iniciar la seva trajectòria artística, per tant, en un moment que tenia totes les característiques per a ser definitiu (només cal veure el manierisme autoreferencial en el que han caigut artistes com Barceló). Ins-

EUDALD CAMPS

EUDALD CAMPS

VERSATILITAT. L'artista es mou amb comoditat per diferents formats, des de la pintura, passant per la fotografia, fins al vídeo o la instal·lació.

tal·lar-se còmodament en l'èxit i donar l'esquena a la revolució que, des dels noranta, ha patit tot allò relacionat amb la imatge, era i és l'opció còmoda, no sempre malintencionada, per a tots aquells que simplement volien seguir muntant la mateixa vaca, per descomptat avui ja no tan grassa. El problema l'anuncia perfectament José Jiménez: «*Cada vez avanzamos más hacia el irreversible final de la función artística concebida en términos de maestría, de destreza, en conexión con la artesanía. El arte de nuestro tiempo extrae ya todo su oxígeno del diálogo con la tecnología, de su capacidad para apropiarse de la formidable potencia de representación que esta posee y, a la vez, para cuestionar sus derivaciones negativas, anti-humanas*». Justament per això, la in-

cursió de la, malgrat tot, pintora Francesca Llopis en els suports audiovisuals no s'ha de llegir com una renúncia sinó com un ajustament als nous usos d'un llenguatge

III
La seva incursió en l'audiovisual s'ha de llegir com un ajustament als nous usos del llenguatge

ge visual cada vegada més universallitzat. Magdala Perpinyà insisteix en aquest fet en un magnífic text que formarà part del catàleg de la mostra: «*Francesca Llopis no ha deixat els pinzells, en els*

seus vídeos s'escolen els pigments de les seves pintures i les imatges en moviment increpen constantment el seu ofici de pintora. L'olor de trementina i el traç pictòric tant es desprenen dels regalims dels seus quadres com de les fotografies i les filmacions. El lligam amb tot el pictòric no desapareix sinó que es desplaça cap a nous formats. Amb aquest gest, Francesca Llopis no només demostra que els registres pictòrics poden traspasar les fronteres tradicionals, sinó que alhora es resisteix a deixar-se encotillar en la imatge d'artista-pintora forjada en els anys vuitanta».

I és que justament d'això es tracta: aprofitar allò que era genuïnament pictòric per incorporar-ho a la versatilitat de la imatge en moviment, a la suggestió de les sonoritats opaques, a la lleugere-

sa incomparable del format digital. Llopis reinventa el surrealisme reivindicant la vigència del somni com a forma de coneixement, revisita els boscos antics amb una mirada transmutada gràcies al joc infinit de desdoblament que li permeten aquests pinzells òptics amb els que ara pinta. I, quan cal, retorna a la més ancestral de les formes de representació per sumar arguments a un discurs basat en la recerca constant de l'element humà. Des de la seva feminitat —no podria ser de cap altra manera—, intentant contraposar pulsions de vida i mort, de construcció i destrucció, l'artista ens diu que «porta un cuc al cap»: sinècdoque o metàfora, del que es tracta és de portar-hi alguna cosa, sigui el que sigui, però alguna cosa.